

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/254/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2116214699
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Terézia Mecelová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2116214699.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Terézie Mecelovej a členiek senátu JUDr. Zlatice Javorovej a JUDr. Gabriely Briškovej, vo veci žalobkyne: Československá obchodná banka, a. s., Žitkova 11, Bratislava, IČO: 36 854 140, zastúpenej: HMG LEGAL, s.r.o., Červeňova 14, Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 35 885 459, proti žalovanej: L. M., nar. X. R. XXXX, bytom H. J. G. Z. XXXX/XX, Z., o zaplatenie 534,88 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Trnava z 11. septembra 2018 č. k. 11C/191/2016-63, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.
- II. Žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. žalobu zamietol, II. žalovanej nárok na náhradu trov konania nepriznal.

Rozhodnutie právne odôvodnil ustanovením § 52 ods. 1 a 2, § 53 ods. 8, § 565, § 488, § 489 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej aj „Občiansky zákonník“ alebo len „O. z.“), § 497, § 502 ods. 1 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej aj „Obchodný zákonník“ alebo len „Obch. z.“), § 2 písm. a/ a b/, § 4 ods. 2 písm. i/ a j/, ods. 3 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov (ďalej aj „ZoSÚ“), § 290, § 297, § 470 ods. 1 a 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „CSP“).

Vecne dôvodil uzavretou zmluvou o ČSOB spotrebiteľskom úvere č. 003468380R zo dňa 22.12.2009 (ďalej aj „zmluva“, resp. „zmluva o úvere“), na základe ktorej žalobkyňa poskytla žalovanej úver vo výške 2.000 eur. Žalovaná sa zaviazala splácať úver v 60 mesačných anuitných splátkach vždy 15. deň v mesiaci. Prvá splátka bola splatná dňa 15.1.2010 a posledná splátka 15.12.2014. V zmysle zmluvy prvá až predposledná anuitná splátka bola vo výške 48,30 eur, pričom posledná anuitná splátka mala byť bankou vypočítaná na základe priebehu splácania úveru. Žalovaná neplatila splátky úveru riadne a včas, preto žalobkyňa zosplatnila pohľadávku z úveru ku dňu 15.9.2014 a vyzvala žalovanú na zaplatenie celej dlžnej čiastky. Bolo nesporné, že žalovaná zaplatila celkom sumu 3.447,17 eur. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že predmetná úverová zmluva uzavretá medzi stranami sporu je spotrebiteľskou zmluvou v zmysle § 52 a nasl. O. z., ale súčasne aj zmluvou o spotrebiteľskom úvere podľa ZoSÚ, keďže žalobkyňa pri uzatváraní zmluvy o spotrebiteľskom úvere vystupovala ako veriteľ s poukazom na predmet podnikania a žalovaná vystupovala ako spotrebiteľ, pretože jej bol poskytnutý úver za iným účelom ako za účelom výkonu zamestnania, povolania alebo podnikania. Súd prvej inštancie konštatoval, že zmluva o úvere neobsahovala obligatórnu náležitosť a to výšku, počet, termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (§ 4 ods. 2 písm. i/ ZoSÚ). Zákonom stanovené členenie a uvedenie jednotlivých čiastok úveru predstavuje prehľadné vymedzenie povinností dlžníka tak, aby sa

dokázal zorientovať v ponuke a aby zároveň nebolo možné, že by si veriteľ voči dlžníkovi uplatňoval aj nároky, na ktoré nemá právo. Dlžník musí mať od začiatku prehľad, z akých položiek pozostávajú jednotlivé splátky a ako dlho bude úver splácať, čo z jednotlivých splátok predstavuje istinu, koľko úrok a odmena veriteľa a kedy je v prípade riadneho splácania úveru splatná posledná splátka. Okrem toho zmluva dokonca neobsahovala ani výšku poslednej splátky, ktorá mala byť v zmysle čl. V zmluvy vypočítaná bankou na základe priebehu splácania úveru, čo je neprípustné, pretože posledná splátka mala byť uvedená v konkrétnej výške pri predpoklade riadneho splácania úveru. V zmluve absentovala i ďalšia obligatórna náležitosť - údaj o celkových nákladoch spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom, ktorý by bol vypočítaný na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Nie je totiž zrejmé, ako mohli byť celkové náklady uvedené práve v sume 1.058,60 eur (a teda ako boli vypočítané), keď v zmluve absentuje výška poslednej splátky, ktorá je vstupným údajom pre výpočet celkových nákladov. Poskytnutý úver pre absenciu obligatórných náležitostí zmluvy (§ 4 ods. 2 písm. i/, j/ ZoSÚ) považoval súd prvej inštancie za bezúročný a bez poplatkov (§ 4 ods. 3 ZoSÚ). Vzhľadom na uvedené dospel súd prvej inštancie k záveru, že žaloba nie je dôvodná, pretože žalobkyni vznikol nárok len na vrátenie istiny bez úrokov a poplatkov a žalovaná uhradila žalobkyni sumu 3.447,17 eur, pričom úver bol poskytnutý v sume 2.000 eur. Navyše dodal, že okrem vyššie uvedeného dôvodu na zamietnutie žaloby tu bol i ďalší dôvod a to nepreskúmateľnosť nároku žalobkyne, keď žalobkyňa ani na výzvu súdu neuviedla, ako dospela k výške istiny, úroku a úroku z omeškania. Žalobkyňa odkázala iba na listinné dôkazy, avšak v zmysle ustanovenia § 132 ods. 2 CSP opisanie rozhodujúcich skutočností nemožno nahradiť odkazom na označené dôkazy. Podporne súd prvej inštancie poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave zo dňa 2.12.2015 sp. zn. 24Co/157/2015. Na základe uvedeného súd prvej inštancie žalobu v celom rozsahu zamietol.

V časti nároku na náhradu trov konania svoje rozhodnutie odôvodnil právne ustanovením čl. 4 ods. 1, 2 a čl. 17, § 251, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP, vecne úspechom žalovanej v celom rozsahu. Pretože však žiadne trovy žalovanej nevznikli, nárok na ich náhradu jej nebol priznaný.

2. Proti tomuto rozsudku v celom jeho rozsahu podala žalobkyňa včas odvolanie, s návrhom na jeho zrušenie a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolanie odôvodnila ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP, pretože rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia. Žalobkyňa sa nestotožnila s právnym záverom súdu o tom, že úver poskytnutý žalobkyňou žalovanej je bezúročný a bez poplatkov z dôvodu absencie rozčlenenia výšky mesačnej splátky na istinu, úroky a iné poplatky, nakoľko takéto rozčlenenie nie je zákonom a ani vyššími súdnymi autoritami vyžadované. Poukázala na rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 17.2.2016 sp. zn. 17Co/194/2015, uznesenie Krajského súdu v Prešove zo dňa 26.11.2015 sp. zn. 13Co/144/2014, rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 23Cdo/1201/2009, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 22.2.2018 sp. zn. 3 Cdo 146/2017 (k povinnosti presného rozpisu plánovanej amortizácie dlhu) a iné. Dodala, že posledná anuitná splátka mala byť bankou vypočítaná na základe priebehu splácania úveru. Prílišná ochrana práv spotrebiteľa, ktorá ide nad rámec zákonných ustanovení a nie je založená na logickom výklade jednotlivých ustanovení zákona, nemôže spôsobiť nadmerné oslabovanie práv veriteľa (dodávateľa), resp. posilňovanie práv spotrebiteľa. Za nesprávny považovala i názor súdu prvej inštancie, že keď v zmluve absentuje číselne vyjadrená výška poslednej splátky, nie je možné vypočítať celkové náklady žalovanej, ktoré vznikli v súvislosti s dočasným odplatným poskytnutím finančných prostriedkov. Žalobkyňa pri výpočte celkových nákladov spojených s poskytnutím úveru vychádzala z predpokladu, že žalovaná si počas celej doby trvania záväzkového vzťahu založeného zmluvou o úveru bude svoje zmluvné povinnosti plniť riadne a včas, v dôsledku čoho bude výška poslednej splátky rovnaká ako prvá až predposledná, t. j. 48,30 eur, následne čo do časti vzorca výpočtu celkových nákladov týkajúcich sa nákladov spojených s úhradou istiny a úrokov úveru dosadila veličiny 60 (počet mesačných anuitných splátok) x 48,30 eur. V zmysle uvedeného spôsobu výpočtu celkových nákladov má žalobkyňa za to, že zmluva o úvere obsahuje podstatnú náležitosť spočívajúcu v uvedení správnej výšky celkových nákladov spotrebiteľa spojených s dočasným poskytnutím finančných prostriedkov. V prejednávanej veci nie je dôvod na aplikáciu ustanovenia § 4 ods. 3 ZoSÚ a teda úver nemožno považovať za bezúročný a bez poplatkov. Pokiaľ ide o ne/preskúmateľnosť nároku uviedla, že v žalobe ako aj v nasledujúcich vyjadreniach (najmä vo vyjadrení k výzve súdu zo dňa 11.5.2018) žalobkyňa opísala rozhodujúce skutočnosti tak, ako to vyžaduje ustanovenie § 132 ods. 1 CSP. Judikatúra za rozhodujúce skutočnosti považuje údaje, ktoré sú nevyhnutné na to, aby bolo jasné, o čom a na akom podklade má súd rozhodnúť, čo v danom prípade splnené bolo.

3. Žalovaná sa k odvolaniu žalobkyne nevyjadřila.

4. Odvolací súd vo veci rozhodoval podľa ustanovení CSP, účinného od 1.7.2016, ktorým bol zrušený zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších zmien a doplnení, keďže podľa § 470 ods. 1 CSP ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti a podľa ods. 2 vety prvej rovnakého ustanovenia právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozsudku súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľka použila zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

5. V preskúmvanej veci súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie na právnom názore, podľa ktorého je potrebné považovať úver, poskytnutý žalobkyňou žalovanej na základe zmluvy o úvere za bezúročný a bez poplatkov pre absenciu obligatórnych zákonom stanovených náležitostí v zmluve, neuvedením výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (§ 4 ods. 2 písm. i/ ZoSÚ) a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom (§ 4 ods. 2 písm. j/ ZoSÚ). Ďalej súd prvej inštancie považoval nárok žalobkyne aj za nepreskúmateľný.

6. Podľa § 52 ods. 1 O. z. v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy stranami, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

7. Podľa § 4 ods. 2 písm. i/ ZoSÚ zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov.

8. Podľa § 4 ods. 2 písm. j/ ZoSÚ zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

9. Podľa § 4 ods. 3 posledná veta ZoSÚ ak však zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa odseku 2 písm. a), b), d) až j), k) a l), poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

10. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie správne kvalifikoval právny vzťah založený predmetnou zmluvou medzi stranami konania ako spotrebiteľskú zmluvu, keďže táto spĺňala definičné znaky takejto zmluvy, ako aj definičné znaky subjektov spotrebiteľskej zmluvy.

11. Úprava spotrebiteľskej zmluvy tvorí právny základ ochrany spotrebiteľa v súkromnoprávných vzťahoch a je základným inštitútom spotrebiteľského práva. Na ochranu spotrebiteľa boli prijaté viaceré osobitné právne normy a za týmto účelom sa viackrát novelizoval O. z. (ktorým bola dopĺňaná definícia spotrebiteľskej zmluvy), ako aj zákon o ochrane spotrebiteľa. Na úrovni komunitárneho práva bolo prijatých pomerne veľa smerníc a nariadení, ktoré sa týkajú problematiky ochrany spotrebiteľa. Ak by sa úprava obsiahnutá v smerniciach prevzala do vnútroštátneho právneho poriadku nesprávne, napr. zúžene, mohol by sa dotknutý subjekt (spotrebiteľ) domáhať ochrany svojich práv na Súdnom dvore Európskej únie a žiadať o posúdenie nesúladu národnej úpravy s príslušnou smernicou. Judikatúra Súdneho dvora Európskej únie (napr. v rozhodnutí C-106/89 Marleasing SA v. La Commercial International d Alimentation SA., C-334/92 Theodor Wagner Mired v. Fondo de Garantia Salarial alebo C-91/92 Paola Faccini Dori a Recrep SRL) dovodila povinnosť vykladať vo svetle komunitárnych noriem nielen ustanovenia národného práva implementujúceho komunitárny predpis (smernicu), ale tiež národné právo ako celok, pričom vnútroštátny súd je povolaný k výkladu národného práva v čo najväčšom možnom rozsahu vo svetle textu a účelu smerníc (tzv. nepriamy účinok smerníc).

Vzhľadom na nadradenosť komunitárneho práva ako rozhodujúceho faktora pri naplnení cieľa smerníc (predovšetkým čl. 6 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách chrániaci situáciu znevýhodneného postavenia spotrebiteľa a smerujúci k nahradeniu formálnej rovnováhy, ktorú zmluva nastoľuje medzi právami a povinnosťami zmluvných strán, skutočnou rovnováhou), bolo potrebné pri výklade noriem na ochranu spotrebiteľa reflektovať obsah a účel európskej ochrany spotrebiteľa, obsiahnutý v príslušných smerniciach.

12. Ustanovenie § 4 ods. 3 ZoSÚ (v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy) vymedzuje prípady, kedy sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Výklad a aplikácia ustanovení ZoSÚ musí byť v súlade so zmyslom a účelom tohto zákona. Tým, že zákon nedodržiava iba niektorých obsahových náležitostí zmluvy postihuje, robí z týchto náležitostí nevyhnutné podstatné obsahové náležitosti. Vychodiskom spotrebiteľskej ochrany je faktické nerovné postavenie vo vzťahu k profesionálnemu dodávateľovi a to s ohľadom na okolnosti, za ktorých dochádza ku kontraktácii, vzhľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť predávajúceho, lepšiu znalosť práva a dostupnosť právnych služieb, ako i možnosť stanovovať zmluvné podmienky jednostranne cestou formulárových zmlúv. Pre takéto vzťahy je charakteristické, že podnet k zmluvnému rokovaniu pochádza spravidla od dodávateľa, pričom spotrebiteľ nie je na zmluvné dojednanie pripravený a pri uzatváraní zmluvy je využívaný moment prekvapenia a neskúsenosť spotrebiteľa. Spoločným znakom právnej úpravy spotrebiteľských zmlúv je snaha cestou práva vyrovnať túto faktickú nerovnosť a to formou obmedzenia autonómie vôle. Tá predstavuje elementárnu podmienku fungovania materiálneho právneho štátu, nie je však úplne absolútna a v rámci spotrebiteľských vzťahov je limitovaná princípom ochrany slabšej strany, teda spotrebiteľa (ktorý koná s dôverou v druhou stranu jej prezentovaný skutkový stav). Z uvedenej koncepcie spotrebiteľského práva vychádzal aj zákon ZoSÚ, ktorý stanovil osobitné náležitosti spotrebiteľskej úverovej zmluvy tak, aby za účelom odstránenia vyššie uvedenej faktickej nerovnováhy bol spotrebiteľ účinným spôsobom informovaný o podmienkach spotrebiteľského úveru a vedel lepšie ako pri nespotebiteľskej úverovej zmluve posúdiť všetky právne dôsledky vyplývajúce pre neho z uzatvorenej úverovej zmluvy. Niektoré ustanovené náležitosti, a to práve tie, ktoré sú uvedené v § 4 ods. 3 ZoSÚ zákonodarca v prospech ochrany spotrebiteľa preferoval až do takej miery, že ich neuviedenie sankcionoval bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru ako sankciu pre dodávateľa, ktorý nerešpektuje zákon a tým spotrebiteľa vystavuje nerovnému postaveniu.

13. Z článku V. zmluvy vyplýva, že prvá až predposledná anuitná splátka bola určená vo výške 48,30 eur, pričom posledná anuitná splátka mala byť bankou vypočítaná na základe priebehu splácania úveru. Zo zmluvy teda nevyplýva rovnaká výška splátok po dohodnutú dobu, keďže výška poslednej splátky úveru mohla byť určená jednostranne veriteľom s ohľadom na priebeh splácania úveru (porov. ods. 13 rozsudku Krajského súdu v Trnave z 21.12.2016 sp. zn. 10Co/724/2015).

14. Neprijateľné z hľadiska spotrebiteľskej ochrany je neuviedenie výšky poslednej splátky. Takáto situácia vyvoláva na strane spotrebiteľa neistotu, keď nevie určiť súhrnnú sumu splátok, ktoré má dodávateľovi zaplatiť, čo prehĺbuje jeho nerovné postavenie v právnom vzťahu s dodávateľom a môže byť zdrojom svojvôle dodávateľa (porov. rozsudok Krajského súdu v Žiline z 20.4.2015 sp. zn. 11Co/127/2015).

15. Dodáva sa, že aj smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.4.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS vyžaduje, aby zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádzala výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa (článok 10 ods. 2 písm. h/ predmetnej smernice).

16. Podľa zmluvy o úvere v danom prípade výška poslednej anuitnej splátky mala byť vypočítaná bankou na základe priebehu splácania úveru. Z uvedeného je zrejmé, že výška poslednej splátky v zmluve uvedená nebola, čo sa prieči ust. § 4 ods. 2 písm. i/ ZoSÚ, ktorý vyžaduje, aby priamo v zmluve bola explicitne určená výška každej splátky (porov. rozsudok Krajského súdu v Prešove z 20.11.2017 sp. zn. 17Co/49/2017), pričom pre úplnosť sa dodáva, že ide o okolnosť, ktorej neuviedenie mohlo spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah záväzku. Preto súd prvej inštancie správne posúdil podľa § 4 ods. 3 ZoSÚ úver ako bezúročný a bez poplatkov. Vzhľadom na uvedené, keď úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov, za situácie, že v danej veci žalovaná poskytnutú istinu 2.000 eur žalobkyni zaplatila (uhradila jej spolu 3.447,17 eur), žaloba bola správne ako nedôvodná zamietnutá.

17. Odvolací súd preto podľa § 387 ods. 1 CSP rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil, týkalo sa to aj závislého (a osobitnými odvolacími námietkami nespochybného) výroku o nároku na náhradu trov konania. Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody, ktoré viedli k potvrdeniu napadnutého rozhodnutia, odvolací súd sa ďalšími námietkami uvádzanými v odvolaní (rozčlenenie výšky mesačnej splátky na istinu, úroky a iné poplatky; údaj o celkových nákladoch spotrebiteľa; preskúmateľnosť nároku žalobkyne) nezaoberal, keďže neboli spôsobilé ovplyvniť jeho rozhodnutie.

18. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

19. Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

20. Podľa § 255 ods. 1 CSP Súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

21. Vzhľadom k tomu, že žalovaná bola v odvolacom konaní úspešná, podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP, jej vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Z dôvodu, že žalovaná sa do odvolacieho konania nezapojila (nevykonala žiaden procesný úkon), vznik trov na jej strane nebol preukázaný, žalovanej preto náhrada trov odvolacieho konania priznaná nebola (porov. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. februára 2018 sp. zn. 7 Cdo 14/2018).

22. Rozsudok prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/.

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.